

Foto: Mona Haug

2¹/₂

EN FORESTILLINGSTRILOGI BASERT PÅ TEKSTER AV TORUN LIAN
OG NIELS FREDRIK DAHL AV OG MED DET MOTSATTE PROSJEKT

PROGRAM

**FORESTILLINGSTRIOLOGI BASERT PÅ TEKSTER
AV TORUN LIAN OG NIELS FREDRIK DAHL
SATT SAMMEN AV JON TOMBRE**

**"TO ER EN FOR MYE OG EN BARE EN HALV" DEL 1
"VANLIG RØDVIN" AV NIELS FREDRIK DAHL DEL 2
"NATT/HOTELL" AV TORUN LIAN DEL 3**

**MED
CAMILLA EEG
JØRGEN LANGHELLE
CAMILLA MARTENS
MARTIN LUNDBERG
RUNA REBNE
JON TOMBRE**

**DRAMATURG DAG JOHAN HAUGERUD
TEKNIKK LORENTZ BRINCH, SHAUN MATHESON
FOTO MONA HAUG, TORUN NILSEN
ROM YNGVAR JULIN
REGI JON TOMBRE**

Trilogien vises i august og september 1995

**Oslo - Det Åpne Teater
15. - 26. august
Trondheim - Avantgarden
28 - 31. august
København - Kaleidoskop
2. - 3. september
Århus - Entrescenen
9. - 10. september
Gøteborg - Teater Bastard
13. - 14. september
Bergen -Teatergarasjen
20. - 23. september**

spilletid : to timer med pause

PRODUKSJON DET MOTSATTE PROSJEKT

En uavhengig og ideel stiftelse for fremme av ny scenekunst. Fra etableringen i 1990 og til i dag er det produsert fem selvstendige forestillinger. Prosjektets faste kjerne utgjøres av en skuespiller, scenograf og instruktør. For de enkelte forestillinger knytter prosjektet til seg deltagere fra varierende kunstformer som dans, musikk, litteratur, arkitektur og teater.

stiftelsens styre - 1995:
Celine Engebriksen, Camilla Martens, Yngvar Julin, Jon Tombre

HVOR MERKVERDIG EN HISTORIE ENN MÅTTE

VÆRE så er det måten å fortelle den på som er litteratur. Så må det også være med teater. Det er måten å fortelle på som er teateret. Mestrer man språket kan man få selv den enkleste historien til å bli spennende.

Da vi begynte å jobbe med TO ER EN FOR MYE OG EN BARE EN HALV forelå det ikke noe manus. Vi visste hva historien skulle handle om, men ikke hvordan den skulle forløpe. Det eneste vi hadde var språket. dermed var det gjennom språket vi fant historien.

I dette språket er ordene fraværende. Det består av bevegelse som er utarbeidet til en rekke prinsipper. Mye av det er gjenkjennbare dagligdagse handlinger og handlingsmønstre som springer ut av, eller inngår i forskjellige situasjoner.

Prinsippene er ordene, og rytmen og tempoet utgjør selve historien.

Det er et konkret språk. Og det er gjenkjennelig. På samme måte som selve historien er det. Den handler om forholdet mellom mannen og kvinnen. Hvordan de tiltrekkes av hverandre og vil ha hverandre, men aldri samtidig. Det er en historie som kan oppfattes som banal. Men det er den i så fall bare fordi den er vanlig. Og det er også derfor man aldri blir ferdig med å fortelle den.

Det er en klassisk historie, som har fått et enkelt språk. Det du ser er det du får. Mer trenger man ikke.

Dag Johan Haugerud

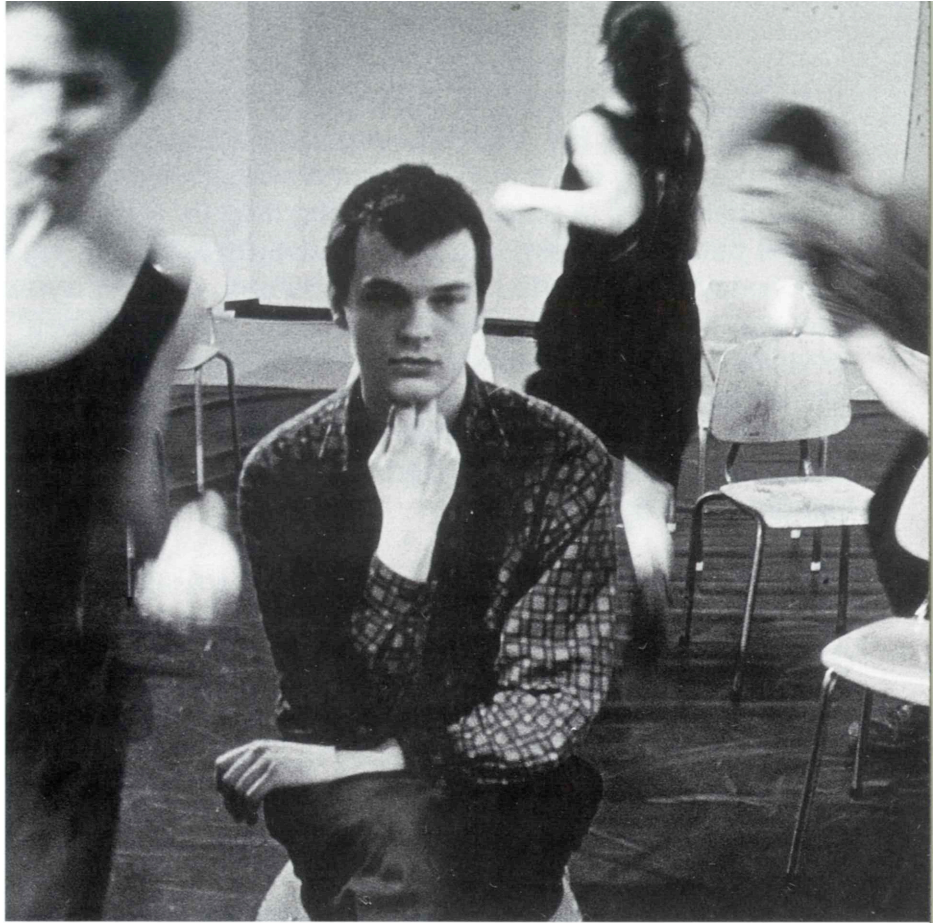

Foto: Mona Haug

TO ER EN FOR MYE OG EN BARE EN HALV

Kvelden blir natt - en utviska natt, der tiden opphører - urolig pulserende. En uendelig natt. To menn og to kvinner: møter mellom han og hun, hun og hun, han og han. En serie misforståelser.

med Camilla Eeg, Camilla Martens, Martin Lundberg, Jon Tombre

JEG BEGYNTE "VANLIG RØDVIN" I SIN TID FORDI

JEG TRENGTE EN VENTIL. Jeg var engasjert i oppdragsskriving for et mellomstort norsk institusjonsteater og for idet hele tatt å få puste bestemte jeg meg for å gå i gang med et parallellprosjekt. Jeg skulle skrive nøyaktig slik jeg ville, uten hensyn til etablerte lover for dramaturgi, uten hensyn til krav om "handling", "begynnelse, midtparti, slutt", "peripeti" og "premiss". jeg ville på mange måter skrive et teaterstykke som ikke lot seg oppføre. Alt jeg skaffet meg på forhånd var en situasjon med åpenbare konfliktmuligheter: et fraskilt ektepar møtes for å spille klespoker. Derfra var det bare å stille blenderen på åpen.

Oppdragsskrivingen brøt sammen, men det fraskilte ekteparet ble til "Vanlig rødvin" - det beste jeg hadde skrevet av dramatik, syntes jeg. Det syntes ikke de norske teaterene. I oppgitt desperasjon skrev jeg om stykket til prosa og lot det få avslutte novellesamlingen "Fluenes gate" (1990). Da var det straks flere som fikk øye på tekstens "teaterpotensiale", heldigvis var Jon Tombre en av dem - skjønt det på ingen måte var noen selvfølge. Vi hadde kjent hverandre noen år og kunne snakke om mye men ikke om teater.

Jeg var dypt forankret i den modernistiske tradisjon innenfor den etablerte dramatikken og var særlig opptatt av Harold Pinters stykker. Jeg siktet meg inn mot institusjonsteaterene, mot etablissementet. Jon kom fra den moderne dansen og det rent fysiske teateruttrykket, hadde knapt satt sine bein på Nationaltheateret og var så off-Broadway som man kunne få blitt. Jeg hadde imidlertid fulgt produksjonene hans og sett at han i tillegg til å være modig og respektløs også er i besittelse av det Ionesco beskriver som en viss naivitet: "...en naivitet som ikke er enfoldig, en uvitenhet som ikke forkaster kunnskap, (men) som assimilerer, forynger kunnskapen." For meg var han et vilt barn, en ulvegutt, i norsk teater og det sto klart for meg at han måtte få totalt frie hender med teksten. Og at når det jeg kalte "ordenes scenografi" og "ordenes dramaturgi" (at selve teaterrommet og all handling (eller action) skulle oppstå i det sagte og usagte, mellom undertekst og tekst, og skape en forestilling fri for fysiske og sceniske effekter - prinsippene for skriveprosessen rundt "Vanlig rødvin") møtte Jons arbeidsteknikk og prinsipper, kunne det skje noe spennende. Så jeg forsøkte å tro på maksimen om at teksten er partituret, og lot ham få de frie hendene. Man kan trygt si at han brukte dem. Jeg synes ikke det skal være noen hemmelighet at forestillingen befinner seg et godt stykke unna forfatterens opprinnelige intensjoner. Jeg har heller ikke tenkt å legge skjul på at jeg er svært lykkelig over resultatet. At jeg ikke er enig i alle tekst- manipulasjonene overskygges av gleden ved ikke lenger å føle meg som en av de mange som bærer vann til en døende dinosaur.

Foto: Torun Nilsen

VANLIG RØDVIN
av Niels Fredrik Dahl

Han: Det der er jo bare ord. Hun: Å, jeg trodde du var så glad i ord, jeg. Glad i ord?
Ja, flink med ord da. Ja det er noe ganske annet, sier han. Flink med ord.
Men ikke glad i dem? Nei. Hva er du glad i da? Vanlig rødvin, sier han og drikker.
Det er jeg også.

med Camilla Martens og Jørgen Langhelle

Å VÆRE DRAMATIKER ER EN UNDERLIG TING

Hvorfor er vi det når det er så vanskelig å få stoffet over scenekanten?

Hvorfor fortsetter vi med det etter å ha møtt veggen gang på gang på teatrene?

Er det fordi vi elsker teateret? Eller er vi masochister?

Jeg tror ikke vi er det. Det er nemlig mange av oss som har begynt å skrive for film og fjernsyn i stedet. Vi er ikke mer selvplageriske enn gjennomsnittsbefolkningen, og film og fjernsyn vil faktisk ha oss. De spør ikke bare etter det ferdige manuset, men de spør til og med om vi ikke har noe som kan bli til noe. En gang. Og ikke fordi vi er geniale, men ganske prosaisk fordi de behøver dramatikk for å holde liv i egne hus. De dør hvis ikke vi lever.

Så ikke i teateret. Der lever de tilsynelatende best med de døde.

Det er en morsomhet som drysset som sne i desember. Men er det morsomt? Egentlig? Tar jeg feil når jeg slutter av det, at teateret i vår tid, ihvertfall her i Norge, er en svært konservativ kunstart? Kanskje den mest konservative? Er det noe å være stolt av? Jo, man kan være stolt av et flott museum, eller fabrikker der arbeiderne er dyktige til å kopiere utenlandske kunstverk, utenlandske stemmer. Man skal være stolt av det. Men man skal ikke kalle det noe annet enn det det er. Man skal ikke kalle det et moderne norsk teater. Det har vi nesten ikke noe av. Og det er trist for meg å ikke kunne gå til det stedet jeg kommer fra, det stedet som jeg setter så pris på, og litt oftere enn nå kunne se og høre stemmer som snakker til meg fra min nåtid. Fra den verden jeg lever i, her, i Norge, i dag. Jeg skulle så gjerne sett flere forsøk i norsk teater på å løfte vår egen tid og våre egne liv inn i disse rommene som er skapt av behovet for å erkjenne oss selv bit for bit. Jeg skulle så gjerne møtt livet der, sett gjennom levende dramatikers øyne. Og så kunne jeg vist dem noe om livet, sånn jeg ser det. Og så kunne vi kanskje fått en levende dialog. Meldinger fra idag. Kanskje ikke så fullkomne og helstøpte som de meldingene vi har kunnet sortere ut og legge tilside i en genial repertoar bunke som stadig kan vendes. Men meldinger som angår oss, fordi de er om oss, nå, selv om de ikke noensinne vil havne i bunnen av denne berømmelige bunke.

Sammen kan vi kanskje få liv i liket.

Eller vi fortsetter å restaurere det i våre museer. Jeg må innrømme at jeg er fascinert av mumier også, men de er så vanskelig å snakke med. I lengden. De sier ingenting.

Torun Lian

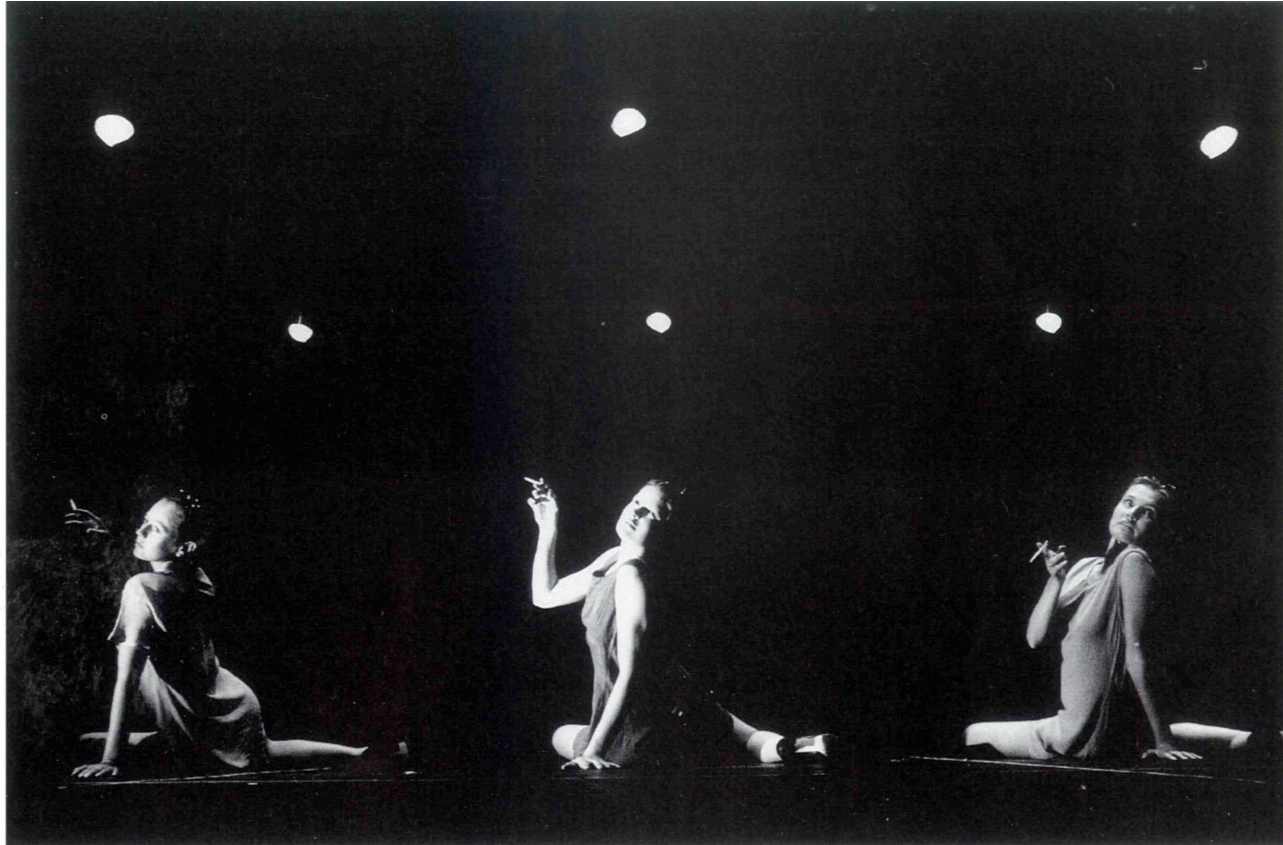

Foto: Torun Nilsen

NATT/HOTELL
av Torun Lian

Den andre: Et djevlesk påfunn. Dette med mann og kvinne. Delingen i to. Syndefallet, ikke sant?
Og hvis vi oppfører oss pent, til de herskesyke gudenes tilfredsstillelse, blir vi delt i fire. Øye for øye.
Tann for tann. Ja! I fire. (pause) Hun: hva vil de med oss? Jeg mener.... var det nødvendig med den
delingen? Den andre: sikkert interessant sånn utenfra sett. To er ingenting. Tenk deg fire,
som skal passe sammen.... finne hverandre, samtidig, for å bli en hel. Fire stykker!
Hun: Når to er en for mye og en bare en halv .. som en frukt ..overskåret.

med Camilla Eeg, Camilla Martens, Runa Rebne

B I O G R A F I E R

Niels Fredrik Dahl, forfatter. Skrevet teaterstykkene "Ti minutter for tre menn", "En banal historie", "Nakenbaderne" og "Møte med fru D". Skrev teksten til Det Motsatte Prosjekts "Peter den store". Utgitt diktsamlingene "I fjor var litt av en natt", "Branngater" samt novelle-samlingen "Fluenes gate" og en gjendiktning av Federico Garcia Lorca "Poeta en Nueva York" på Cappelen forlag.

Camilla Eeg, skuespiller. Utdannet ved École Internationale du theatre Jacques Lecoq, Paris. Skuespiller i Teater Jokers "Hun", Boreas Teaters "Blue line". Skrevet og regissert for Teater Dead Line, Oslo og for performance prosjektet "Odin" i Kyoto, Japan 1995.

Dag Johan Haugerud, mellomfag teater og filmvitenskap, journalist og redaktør i "Folk og Røvere".

Yngvar Julin, arkitekt. Utdannet ved Arkitektthøgskolen i Oslo og University of East London. Scenograf i Det Motsatte Prosjekts forestillinger. Praktiserende arkitekt.

Jørgen Langhelle, skuespiller. Utdannet ved Statens Teaterhøgskole. Skuespiller ansatt på Oslo Nye Teater (1993 -95) Skuespiller i filmene "Kristin Lavransdatter", "Hustruer - 20 år etter", Jan Troells film om Hamsun og "Søndag"

Torun Lian, dramatiker. Skrevet dramatik for teater, film og fjernsyn, blandt annet: "Frida - med hjertet i hånde", "En fredelig mann", "Lengtere"... Utgitt flere barnebøker og skuespill på Aschehoug forlag.

Martin Lundberg, skuespiller. Utdannet ved Nordisk Teaterskole, Århus. Skuespiller i Teater Ganymed - Göteborg, i rockbandet Climax "That negative energy" og NRKs "Undergrunn".

Camilla Martens, skuespiller.. Utdannet ved Statens Teaterhøgskole. Skuespiller i Det Motsatte Prosjekts "Peter den store", "Romeo" - Passage Nords "Evigheten varer lengst" og i filmene "Byttinger", "Kalle og englene", "Kjærlighetens kjøtere".

Runa Rebne, danser. Utdannet ved London Contemporary Dance school. Danser i bl.a. Ingunn Bjørnsgård Prosjekt s "Sleeping beauty". "Olympia", "Allminnelig Olympia" - og i Det Motsatte Prosjekts "Peter den store" - og i Min Tanakas "Livets Dans".

Jon Tombre, regissør. Utdannet ved Statens Teaterhøgskole og École Internationale du theatre Jacques Lecoq, Paris. Aktør i Passage Nords "Veien mellom vann og tørst" og "3 søstre". Ide / regi i Det Motsatte prosjekts "Vellystens Tilflukt", "Peter den store" og "Romeo". Del-regi på "Beckett, Beckett, Beckett" gjenåpningen av Torshovteateret. Instruktør på NRKs "Undergrunn". Mottok 1995 Norsk sceneinstruktørs stipend for nyskapende arbeid.

**D E T M O T S A T T E P R O S J E K T S
F O R E S T I L L I N G E R :**

VELLYSTENS TILFLUKT Kampen Vannreservoar, Oslo 1990

PETER DEN STORE Oslo Sentralstasjon, spor19 1992

ROMEO Oslo, Trondheim, Bergen 199

2 1/2 (del 1) Det Åpne Teater mars1995

VANLIG RØDVIN Det Åpne Teater mai 1995

P R E S S E N S K R I V E R :

"Dette møte med heslighetens estetikk blir sterkt og uforglemmelig"
Steinar Wiik, Aftenposten september 1990

"Keiserlig juks Peter den store er å skusle med gode kunstnere..."
Inger Margrethe Lunde; Klassekampen juni 1992

"Denne varianten av "Romeo og Julie" blir alt annet en romantisk.
Til gjengjeld får forestillingen et ungdommelig trøkk
som tjener stykkets innhold."
Trygve Lundemo, Adresseavisen oktober 1994

"Intens debutant. Camilla Martens leverer en imponerende
tolkning av Julies tragedie - et talent vi garantert får se mer av."
Hanne Farestvedt, Bergens Avisen november 1994

"Denne nonverbale uttrykksformen er så åpen at
den gir en sjelden sjanse til å være meddikter."
Ida Lou Larsen, Nationen mars1995

5 "Banalt kunne man nesten si, men det rammer i
så tilfelle også den unge Munchs kretsing om den
ufullendte kjærligheten og lidelsen forbundet med det
hurtig oppståtte begjær. Faktisk bringer forestillingen
tankene til Edvard Munchs strandbilder - for også dette
er Livets dans sett mot en gåtefull evighet."
Bengt Calmeyer, Arbeiderbladet mars1995

"Rytmisk, poetisk, fysisk og visuell er ord som beskriver
Jon Tombres forestilling"
Camilla Juel Eide, Urban mai 1995

"Det fine og spennende med Vanlig rødvin er nettopp at
Niels Fredrik Dahl og skuespillerene har frigjort seg totalt fra det helt
spesielle språket som vanligvis brukes på scenen. Slik replikkene er
formet, får tilskueren en sterk følelse av identifikasjon, en slags a-ha
opplevelse av at ja, slik er det vi snakker sammen, vi mennesker av
i dag. Dette gjør Vanlig rødvin til uvanlig og fascinerende teater."
Ida Lou Larsen; Nationen juni 1995

DET MOTSATTE PROSJEKT på DET ÅPNE TEATER

Det har vært en glede å være støttespiller til de unge utøvende i Det Motsatte Prosjekt, ledet av instruktør Jon Tombre. Jons søken etter sitt eget teatrale uttrykk har funnet gjenklang i skuespillerene og sammen skaper de et teaterspråk som absolutt har sin plass i norsk teater.

ORDETS TEATER? - Det Åpne Teater s arbeid med nye norske dramatiske tekster , er på mange måter et ordets teater. Vi søker å styrke hver enkelt teksts innhold og dramaturgiske bærebjelke. Vi ønsker å betjene forfatterens intensjon med teksten.

INSTRUKTØREN SOM DRAMATIKER - DE UTØVENDE SOM DRAMATURGER? Det Motsatte Prosjekts arbeid preges av en instruktør og et ensemble der omskrivning, adaptering, redigering av det opprinnelig stykket er en del av arbeidsformen. En slik arbeidsform transenderer teksten og dramatikerens opprinnelige tekst drukner .

Det kan synes som om, det er åpenbare motsetninger mellom Det Åpne Teater og Det Motsatte Prosjekt s målsetninger. Men vi er faktisk på ingen måte i kollisjonskurs. Jeg opplever nemlig at Jon Tombre sammen med sitt ensemble - er dramatikere. Det Motsatte Prosjekt åpner tekstenes teatrale muligheter, arbeidet deres har utviklingspotensialer både i uttrykk, ord og form.

NY NORSK DRAMATIKK? Det er en glede at det er tekster fra nålevende forfattere ; Torun Lian og Niels Fredrik Dahl og ikke klassikerne - som er inspirasjonen til "2 1/2". Forfatterene har gitt Jon fritt spillerom, de har fått sine tekster transformert inn i det teaterale muligheters verden. Jeg tror at friprosjekter muligens på sikt kan være et alternativ for norske dramatikere, men da må økonomien ordnes. Da må det være mulig for dramatikerene å kunne delta, personlig og direkte i scenearbeidet med tekstene.

Jeg ønsker med dette Det Motsatte Prosjekt utviklingsmuligheter videre!

Anne May Nilsen
kunstnerisk leder
Det Åpne Teater

F O R E S T I L L I N G E N E R S T Ø T T E T A V

NORSK KASSETTAVGIFTSFOND

NORSK KULTURRÅD

FOND FOR UTØVENDE KUNSTNERE

TEATER OG DANS I NORDEN

DET ÅPNE TEATER

OSLO KOMMUNE

NORSK REGIFOND

BERGEN KOMMUNE

OSLO NYE TEATER

PER GJERSØES FOND

CAPPELEN FORLAG

STUDIO SCARPA

D E T M O T S A T T E P R O S J E K T T A K K E R

BERGEN INTERNASJONALE TEATER

TEATERHUSET AVANTGARDEN

TEATER BASTARD

ENTRESCENEN

KALEIDOSKOP